Sfaturile unei mame către fiul ei care se căsătoreşte

Sfaturile unei mame către fiul ei care se căsătoreşte

Scumpul meu băiat, a sosit ziua pe care ai dorit-o mult, zi în care să-ţi duci acasă soţia, ca să-ţi întemeiezi căminul tău. În această zi însemnată doresc să-ţi transmit şi eu câteva gânduri.

Ziua de azi aduce cu ea multe schimbări plăcute. Din anii şcolii şi până acum, de la cele dintâi angajamente înăuntru şi în afara ta, ai avut parte de iubire şi de prietenie, lucru pe care nu-l vei uita, însă n-ai avut niciodată casa ta. Acest lucru îl faci abia acum. Vacanţele şi concediile pe care le-ai petrecut în casa părintească au fost întotdeauna scurte şi au trecut aşa de repede. De acum încolo va fi cu totul altfel. Vei avea căminul tău, în care te vei bucura în iubirea soţiei tale, a celei care va căuta să-ţi citească în ochi tot ce vei dori. Cât de deosebită va fi această viaţă faţă de cea de până acum! Mă bucur mult că ai ajuns cu bine la punctul acesta când singurătatea a trecut şi începe o viaţă în doi.

Nu uita însă că această zi înseamnă pentru soţia ta o jertfa; ea face cu bucurie pasul de a te urma ca soţie în noul cămin; însă şi cu o jertfa, aceea de a-şi părăsi părinţii sub a căror aripă ocrotitoare a crescut şi de a se despărţi de fraţii ei cu care a petrecut ceasuri îmbelşugate de bucurie. Viaţa i-a fost până acum aproape fară griji; de acum începe o viaţă de răspundere. De aceea, te rog din inimă, fii delicat cu soţia ta; înconjoar-o cu o iubire cavalerească gingaşă; uşurează-i începutul, nu tocmai uşor, şi, cât stă în puterea ta, fă-o fericită. Gândeşte-te mereu la aceasta! Lucrul de căpetenie nu este să fii fericit tu, ci să faci pe altul fericit; şi aceasta va fi calea cea mai sigură ca tu însuţi să fii fericit.

Dacă cineva se încrede în sine însuşi şi consideră că iubirea lui este aşa de mare încât îi poate ajunge toată viaţa, se înşală. Nu avem nimic bun în noi înşine! „ Un om nu poate primi nimic, dacă nu-i este dat din cer" (Ioan 3.27).

Dacă părinţii tăi au avut o căsătorie aşa de fericită, aceasta s-a datorat faptului că amândoi am fost adânc încredinţaţi că în noi înşine nu avem nimic bun şi că prin puterile noastre nu putem face nimic bun. De aceea ne-am dus mereu înaintea Domnului şi i-am cerut să ne încarce cu iubire pe unul faţă de altul.

„Râul lui Dumnezeu este plin cu apă" (Psalmul 65.9). Cuvântul psalmistului este adevărat: „încredinţează Domnului calea ta şi încrede-te în El: şi El va lucra" (Psalmul 37.5). Dacă îi încredinţăm Lui soarta noastră, dacă sperăm în El, dacă cerem şi aşteptăm totul numai de la Ei, atunci El lucrează. Aşa a lucrat El în viaţa noastră, a părinţilor tăi, şi prin îndurarea Lui n-aţi auzit voi niciodată un cuvânt rău de la tatăl vostru faţă de mine. Glorie Domnului că a fost aşa zeci de ani şi aceasta nu pentru că am avut noi atâta iubire unul faţă de altul, ci numai şi numai pentru că, dându-ne seama de neputinţa noastră, L-am rugat să ne dea iubire unuia faţă de altul. Faceţi şi voi la fel şi atunci căsătoria voastră va rămâne păzită prin harul lui Dumnezeu, aşa cum a ocrotit-o El şi pe a noastră!

În orice căsătorie trecem prin zile bune, cu soare, zile de sănătate şi de tihnă, dar şi prin zile grele, de boală şi de greutăţi. Prin zile grele nu înţeleg certuri şi neînţelegeri; dintr-o fericită experienţă ştiu că Domnul poate să păzească de astfel de căderi. Căsătoria nu este nicidecum un câmp de legume care ar avea nevoie şi de soare şi de ploaie. Ea numai prin har poate fi păstrată. De aceea îţi amintesc şi lucrul acesta, să nu aştepţi nimic bun de la tine sau de la „marea" ta iubire, ci totul numai de la Domnul! El poate, El vrea şi El va face după minunatul Său plan.

Un alt motiv pentru care prea multe căsătorii sunt nefericite, în afară de cel al încrederii în sine, este că soţii intră în căsătorie cu păreri greşite. Când s-au cunoscut, s-au văzut îmbrăcaţi în haine „de duminică". El şi-a îndreptat toate gândurile către mireasa lui şi nu s-a mai gândit şi la ocupaţia ei. Şi ea a procedat la fel şi a fost numai pentru mirele ei. În căsătorie este cu totul altfel: bărbatul merge la serviciul său. Ceasuri întregi el lipseşte de acasă şi, când se întoarce, chiar şi acolo îl mai stăpânesc gânduri din activitatea lui şi chiar ar vrea să vorbească cu soţia lui despre planuri şi speranţe, despre grijile şi temerile sale. Unele soţii se gândesc atunci: «ah, el nu mă iubeşte, mereu îmi vorbeşte numai de chestiunile lui de serviciu; altfel mi-am închipuit eu căsătoria!» Cum şi-a închipuit-o? A gândit că viaţa în căsătorie ar fi o prelungire a stării de nuntă, ca şi cum săruturile şi alintările ar merge mereu înainte. Lucrul de căpetenie pentru un bărbat este ocupaţia lui. Aceasta n-o ştiu îndeajuns fetele şi tinerele soţii. Un bărbat suferă o grea încercare când îşi pierde serviciul. Pentru o soţie este o dovadă de lipsă de pricepere să nu înţeleagă însemnătatea pe care o are pentru soţul ei serviciul său, care îi răpeşte atâta timp şi-i stăpâneşte atât de mult gândurile. Tocmai aceasta este chemarea femeii: să fie un tovarăş pentru soţul ei, să-l ajute să-şi găsească mulţumirea în serviciul său.

Fireşte că tot aşa de greşit este când bărbatul n-are nici un interes pentru treburile soţiei lui. Să faci mereu aceleaşi paturi, mereu să găteşti, să speli, să faci curăţenie, să calci, aceleaşi treburi mărunte de fiecare zi ... Se cuvine ca bărbatul să se arate mulţumitor pentru aceste mărunte griji ale soţiei sale. Un frumos obicei este ca după fiecare masă să spui «mulţumesc pentru mâncare». Dacă ţinem cont că se întrebuinţează atâta timp la gătit, în timp ce bărbatul lucrează în biroul său răcoros, un astfel de cuvânt de mulţumire şi de recunoştinţă face mult bine; este ca o picătură de unsoare pe roţile carului căsătoriei şi atunci acest car merge mai uşor.

În căsătorie se pot strecura şi alte dezamăgiri. Poate fiecare şi-a făcut despre celălalt o idee nu tocmai adevărată, văzându-l fără slăbiciuni. Şi acum, în drumul lor împreună, se văd plini de cusururi: «nu mi-aş fi putut închipui niciodată că ai putea să fii aşa faţă de mine. Altă părere îmi făcusem despre tine». Şi dacă la aceste cuvinte se mai adaugă şi câteva lacrimi, nu este de mirare să auzim cuvinte marcate de atâta dezgust: «Ah, ce bine ar fi fost dacă nu m-aş fi căsătorit cu tine şi aş fi rămas la părinţi acasă», şi, de asemenea, răspunsul la această provocare: «Dacă-ţi place mai mult la mama ta, n-ai decât să pleci; şi cine te ţine să nu faci chiar acum acest pas?»

Astfel de scene se petrec în multe case şi ele primejduiesc foarte mult fericirea căsătoriei. Motivul? Fiecare şi-a făcut despre celălalt o idee greşită. Să-ţi închipui că ai de-a face cu o fiinţă ideală...?! Dumnezeu să te ferească şi pe tine şi pe soţia ta de astfel de dezamăgiri. Oricât de mult îţi iubeşti soţia, şi ea este doar un om, tot aşa cum eşti şi tu. Aţi crescut în împrejurări deosebite, aşa că drumul vostru împreună nu va fi cu siguranţă ceva uşor, ci o lecţie care va trebui învăţată cu răbdare. De aceea este bine să intraţi în căsătorie nu cu iluzii, ci cu rugăciune, pentru ca Domnul să vă dea în fiecare zi toată îndurarea de care aveţi nevoie.

Te mai îndemn să fii delicat cu soţia ta, şi aceasta nu numai la început, ci toată viaţa! De pildă, chiar celei mai bune gospodine i se întâmplă câteodată să ardă o mâncare; cine ştie dacă tocmai atunci, într-o moment nepotrivit, a venit o vecină sau factorul poştal, şi gospodinei i s-a

ars mâncarea pe foc... îi vine greu unei soţii când i se întâmplă aşa ceva, iar dacă bărbatul ar înţelege situaţia, mai degrabă şi-ar mângâia soţia: nu este atât de rea, chiar te rog să-mi mai dai din ea. Sunt însă prea mulţi bărbaţi care în astfel de împrejurări se poartă ca şi cum soţia ar fi făcut aceasta din răutate: «de ce nu eşti atentă? Cine poate să mănânce o astfel de mâncare?» Şi lacrimile care stăteau gata să pornească pentru că s-a ars mâncarea, încep acum să curgă fără să mai poată fi oprite. Cât de recunoscătoare ţi-ar fi soţia dacă într-un astfel de caz vei fi blând şi îngăduitor! Fereşte-te ca nu cumva ea să verse lacrimi pentru că tu te porţi şi neîngăduitor faţă de ea. Dacă este nevoie de lacrimi, atunci acelea să fie de bucurie, de recunoştinţă şi de fericire că ea a găsit în tine un sprijin. Scumpul meu băiat, nu uita că pentru soţia ta tu ţii locul de tată şi de mamă, de frate şi de soră, de patrie şi de casă părintească! Aceasta este o mare datorie, dublată de o mare răspundere.

Să nu fii gelos când ea va sta vreodată de vorbă cu vreo prietenă sau cu vreun bărbat. Gelozia aduce numai amărăciune: este ca putregaiul în oase. Nimic nu este aşa de vătămător ca gelozia. Ea face în inimi tăieturi adânci care prea greu se vindecă. Omul se simte aşa de dispreţuit când i se fac mustrări din gelozie... Fereşte-te să nu-ţi intre în suflet un gând de gelozie! Prea mari pagube ar adu-ce această otravă în căminul vostru!

Nu fi gelos nici pe părinţii soţiei tale! Nu te supăra când ea le scrie părinţilor sau când îşi arată dorinţa de a-i vizita; dimpotrivă, bucură-te de acest lucru, pentru că binecuvântarea lui Dumnezeu vine peste copiii care-şi iubesc şi-şi onorează părinţii. Ceea ce spune Scriptura despre iubirea de părinţi este adevărat şi cu privire la iubirea pentru socri. De aceea fereşte-te să fii gelos pe socrii tăi; o plăcută slujbă a dragostei este să-i inviţi pe la voi şi să te bucuri când vin să vă vadă.

Fii deci delicat faţă de soţia ta. Apostolul numeşte pe femeie „vas mai slab" şi aşa este; nu cere prea mult de la ea. Şi dacă se va ivi vreodată vreo neînţelegere între voi, să nu apună soarele peste mânia voastră. Acest sfat apostolic este de cea mai mare însemnătate în căsătorie; dacă intraţi în noapte cu vreo neînţelegere, răul se va adânci şi poate să aducă o lungă şi dureroasă înstrăinare. Dacă însă înainte de a începe noaptea căutaţi împreună faţa lui Dumnezeu în rugăciune, atunci neînţelegerea va trece precum norul în faţa soarelui, pentru că soarele neprihănirii alungă orice nor!

Un alt sfat este: niciodată nici o vorbă rea faţă de nimeni despre soţia ta. S-ar putea ca ea să-ţi dea vreodată pricină de nemulţumire, dar acest lucru să rămână ascuns, între tine şi soţia ta să nu fie nimeni! Să nu vorbeşti nimănui despre aceasta! Când o nevastă se plânge cuiva de bărbatul ei sau când bărbatul vorbeşte de rău pe soţia lui, căsătoria lor se pierde în durere. Deci, niciodată nici un cuvânt rău despre soţia ta faţă de nimeni! Ai ceva de care să te plângi? Spune-l lui Dumnezeu, nu omului.

Spunând aceasta ajung la un alt îndemn. În casă, nu fi nici paşă, nici sub papuc! Este lucru rău când cineva se poartă dând mereu porunci. Dar nici sub papuc să nu fii, adică obligat să împlineşti orice dorinţă chiar când vezi bine că nu este bună. Bărbatul care este sub papuc este omul de care râd toţi şi fac glume pe seama lui. Calea de mijloc o arată Biblia. Bărbatul nu trebuie să stăpânească asupra soţiei, ci, împreună cu soţia, să stăpânească asupra nevoilor mici şi mari ale vieţii. Dacă el poate fi asemănat cu un rege, ea este o regină, dar niciodată o roabă. Lasă-te condus de iubirea duioasă şi vei găsi calea cea dreaptă.

De astăzi înainte iei asupra ta grija pentru soţia ta, în ce priveşte viaţa ei pământească. în aceasta se cade să fii credincios şi să nu cauţi folosul tău.

Soţia ta nu trebuie să se plângă niciodată pentru că nu ai timp şi pentru ea. Pune deoparte şi pentru ea câteva clipe din zi. Ce frumos este când seara staţi împreună, când ea lucrează ceva de mână, iar tu citeşti o carte cu glas tare. Astfel de seri păstrează căsătoriei farmecul de la început. Fireşte, sunt şi bărbaţi care spun: n-am bani pentru cărţi bune, cărţile sunt scumpe. Dacă însă facem socoteala câţi bani se risipesc pe lucruri inutile, nu ni se va părea o investiţie prea costisitoare în a cumpăra cărţi bune.

Aşadar, oferă-i şi ei timpul tău! Dacă te gândeşti ce „singură" este ea când lipseşti tu de acasă, îţi va face bucurie s-o ajuţi ca, printr-o adevărată părtăşie de sentimente, serile să-i fie frumoase.

De asemenea, duminica, după programul de adunare, arată-i frumuseţile ţinutului, locurile pe care le cunoşti şi care-ţi plac. Câte bucurii din acestea puteţi avea, numai să doriţi să priviţi viaţa şi din partea ei plăcută! Să nu consideri de puţină însemnătate buchetul de flori pe care l-aţi cules pe drum. Omul poate să-şi facă viaţa plictisitoare şi urâtă, cum poate să şi-o facă şi frumoasă şi interesantă, chiar fară cheltuială, numai soţii să fie delicaţi unul faţă de altul, marcaţi de o iubire duioasă.

La ora prânzului, fii în totul cu soţia ta. Unii oameni la masă răsfoiesc jurnalul, pentru că ce se petrece în lumea largă este mai însemnat pentru ei decât ce se petrece în lumea măruntă din căminul lor. Pentru tine, casa ta să fie lumea ta. Şi dacă vrei să găseşti puţin timp şi pentru ziar, seara, atunci citeşte nu numai pentru tine, ci şi pentru soţia ta ce este mai important.

Dacă la serviciul tău ai avut vreo supărare, încearcă să n-o duci cu tine acasă. Priveşte întâi spre Domnul, singurul care poate să împrăştie norii, şi dacă totuşi îţi stă pe inimă, atunci să nu taci, pentru că soţia ta va gândi: «ce-o fi având astăzi, că nu i-am făcut nici un rău!» Spune-i deschis motivul nemulţumirii tale, ca să puteţi căuta împreună faţa Domnului. Veţi vedea astfel rodul preţioasei Sale promisiuni: ‚Din nou vă spun că, dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ asupra oricărui lucru, orice ar cere, li se va face de la Tatăl Meu care este în ceruri (Matei 18.19).

Şi pentru că doresc atât de mult să fii foarte fericit, îţi mai spun: «fii un adevărat preot în casa ta! Să nu ai grijă întâi de pâinea trupului, ci de pâinea vieţii». De la început să faci rânduială în casa ta. „ Cuvântul lui Hristos să locuiască din belşug în voi, în toată înţelepciunea, învăţându-vă şi îndemnându-vă unii pe alţii cu psalmi şi cântări de laudă şi cântări spirituale, cântând cu har în inimile voastre lui Dumnezeu" (Coloseni 3.16). Pune pe masă Biblia sau o bună carte care lămureşte Cuvântul lui Dumnezeu! Citeşte zilnic calendarul. Citirea Bibliei împreună, ca şi rugăciunea împreună, uneşte sufletele. Adu-ţi mereu aminte de bunul sfat de a citi Biblia împreună cu soţia ta!

Ştii că sunt două feluri de a citi Biblia, unul roditor şi altul neroditor. Cel mai răspândit fel este să se citească un capitol, dar nu cu mult folos pentru cel care procedează astfel. Întrebat ce i-a rămas din ceea ce a citit, abia ar putea să răspundă. Potrivit acestui fel de a citi, omul ar fi acolo ca cel care ia în mână Biblia, iar Dumnezeu ca cel care ascultă. Este însă şi un alt fel de a citi Biblia, acela când la fiecare verset te întrebi singur: Am eu acest lucru? Ştiu eu acest lucru? Sunt eu potrivit acestui model? Dacă astfel este citită Biblia, atunci ea începe să ne mustre. În felul acesta, Domnul ia în mână cartea, iar noi suntem cei care ascultăm. Şi astfel, copleşiţi de îndurarea Sa, ne prezentăm în rugăciune: «Doamne, iartă-mă», «Doamne, Te rog dă-mi acest lucru». Ce binecuvântată stare de vorbă cu Dumnezeu se naşte din acest

minunat fel de a citi Biblia!

Şi pentru că apostolul ne spune să avem ca bogăţie nu numai Cuvântul lui Hristos în noi, ci să şi cântăm, este bine deci să adăugaţi şi cântări creştineşti. Cântarea spirituală ridică inimile, le face primitoare pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Cântarea creştină este şi o bună mărturie pentru cei din jurul nostru. Câţi oameni îşi duc zilele fară nici o legătură cu Dumnezeu!

O cântare creştină care răsună într-o casă este o mărturie pentru cei care aud. «Ei cântă acolo, sunt fericiţi! Iată ce mare folos au ei din credinţa lor, pe când noi suntem aşa de amărâţi! E bine să fie cineva credincios ca ei!»

În ce priveşte mergerea la adunare, aceasta o ştii bine. Apostolul vorbeşte lămurit de patru mijloace care trebuie folosite: „Şi ei stăruiau în învăţătura apostolilor şi în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii şi în rugăciuni" (Fapte 2.42). Toată săptămâna capătă altă înfăţişare dacă duminica ai primit din Cuvântul lui Dumnezeu o nouă putere şi un nou curaj. Foloseşte orice prilej care vi se oferă pentru a merge la orele de rugăciune din adunare. Legătura frăţească este unul din mijloacele harului. Cât de înviorati şi întăriţi suntem când ne gândim împreună cu copiii lui Dumnezeu asupra Cuvântului lui Dumnezeu sau ne rugăm împreună!

Nu pregeta deloc să mergi la adunare. De la aceasta, numai vreun motiv bine întemeiat să te oprească. Cuvântul ne ciopleşte, ne dă la o parte aşchiile vieţii fireşti. Toţi avem colţuri şi muchii ce trebuie înlăturate. Unul se supără uşor, altul tresaltă la orice zvon, altul este capricios; toate acestea pot fi înlăturate prin Cuvântul lui Dumnezeu citit sau vestit în adunare. De aceea, lasă-te să fii cio-plit! Nu păstra în tine crengile no-duroase ale firii pământeşti, ci repetă în tine însuţi: Doamne, am nevoie să fiu cioplit.

Ia seama ca oricine intră în casa voastră să vadă din toată purtarea voastră că a intrat într-o casă de creştini şi astfel să dorească cu înfocare să fie şi el creştin. Şi nu uita că roada Duhului este această salbă nespus de preţioasă: „dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, îndelunga-răbdare, bunătatea, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor" (Galateni 5.22). O, de s-ar arăta această roadă în viaţa şi în casa ta, ca oricine vine la voi să înţeleagă cât este de bine să fii creştin.

Bine venit în casa voastră să fie numai acela care nu vorbeşte de rău pe alţii. Se face mult rău când, având musafiri la masă, se stârneşte vorbirea de rău. Şi să nu aşteptăm de la alţii să nu vorbească de rău, ci întâi voi să faceţi lucrul acesta.

Mai adaug un cuvânt despre persoana care ajută în gospodărie. Ea a fost pentru câte un bărbat o ispită. Unele căsătorii s-au lovit tocmai în aceasta şi s-au spart ca o corabie de stâncă. Să nu-ţi închipui că este de prisos să-ţi atrag atenţia asupra acestui lucru. Inima omenească este sediul prea multor răutăţi: nu locuieşte nimic bun în mine. Suntem în stare să facem orice rău, de aceea trebuie să fim păstraţi în har. Bărbatul să se ferească de a fi prea intim cu ea. Mare atenţie! Nu trebuie să zicem niciodată: «Aşa ceva nu mi se poate întâmpla; în ceea ce mă priveşte, n-am nicio teamă». „Aşa că cel care gândeşte că stă în picioare să fie atent să nu cadă!" (1 Corinteni 10.12).

Pentru cheltuielile casei, dă soţiei tale bani pentru mai mult timp. Faceţi-vă socoteala cât cheltuiţi pe lună şi, dacă se poate, dă banii pentru o lună. Unii bărbaţi dau soţiilor lor numai pentru o zi, dar aceşti bani se cheltuiesc repede şi femeia trebuie să ceară din nou bani şi astfel de „cerşiri" dau naştere la neînţelegeri. Pe soţie o îndemn să noteze într-un caiet tot ce cheltuieşte, ca să-şi dea singură seama - şi poate şi ţie - cum a cheltuit banii. Unele cheltuieli sunt fixe, ca de pildă impozitele, întreţinerea, însă la cele pentru haine sau mâncare se pot face unele economii.

Atenţie să nu faceţi datorii. Când datoriile mănâncă cu tine din farfurie, atunci răi musafiri ai, care-ţi vor face viaţa neplăcută. Să nu fii dator la nimeni. Nici un cont neachitat! Meseriaşii şi negustorii au nevoie de bani. Dacă nu aveţi bani să faceţi vremi lucru, atunci mai aşteptaţi, dar să nu faceţi datorii. Nu luaţi nimic pe datorie; când vin cheltuieli neprevăzute, acelea vor face cu neputinţă achitarea datoriilor.

Când faceţi o călătorie, socotiţi întâi dacă aveţi cu ce s-o faceţi. Dacă nu aveţi, rămâneţi acasă. Însă când plecaţi în călătorie, nu ţineţi socoteala pentru fiecare leu: aceasta strică toată bucuria călătoriei; să nu faceţi economii de unde nu trebuie, de pildă, lipsindu-vă să vizitaţi ceva folositor.

În ce priveşte banii pentru Domnul, este o singură cale ca să fii binecuvântat: dacă dai Domnului o parte din venitul tău. Lucrul acesta l-am probat ani de zile. Merge întocmai ca la Maleahi 3.10: „Aduceţi însă la Casa Domnului toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea. Puneţi-mă astfel la încercare, zice Domnul oştirilor; şi veţi vedea dacă nu voi turna peste voi belşug de binecuvântare ".

Dumnezeu să fie cu voi în toate. El să vă binecuvânteze şi să fiţi fericiţi.

clickbible.org